

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ
ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ
МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

МЕДИЧНА ОСВІТА ЗА НОВИМИ СТАНДАРТАМИ: ВИКЛИКИ ТА ІНТЕГРАЦІЯ В МІЖНАРОДНИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР

Матеріали навчально-наукової
конференції з міжнародною участю

30 березня 2023 року

ливих проявів при фармакотерапії), тому ці енциклопедії ліків продовжують бути найавторитетнішими і для студентів, і для практикуючих лікарів [4]. А сучасним варіантом швидкого доступу і користування цими енциклопедіями ЛЗ став додаток у Google Play як мобільний довідник ЛЗ.

Третій напрям обов'язкового й конче необхідного знання студентів у вивченні основ базової фармакології – це класифікації ЛЗ. Ще професор В.І. Дибковський, український лікар, фармаколог, у 1868 р. запропонував класифікацію ліків за хімічною будовою, фізичними й фізіологічними діями [5]. І досі подібні класифікації ЛЗ актуальні у вивченні базової фармакології. Вивчаючи основи фармакології, класифікаційні знання студенти отримують за такими принципами:

- походження ЛЗ (седативні засоби рослинного і неорганічного походження);
- хімічна будова ЛЗ (невролептики фенотіазини, бутирофенони, тіоксантени);
- вид дії ЛЗ (оборотної дії – прозерин, «необоротні» – фосфакол);
- механізм дії ЛЗ (гангліоблокатори, М-холіноблокатори, альфа-адреноблокатори).

Знання цих класифікацій ЛЗ конче необхідні для переходу до вивчення більш клінічних класифікацій. Так, у клінічній медицині ЛЗ систематизують за «тропізмом» дії, за переважністю дії на відповідні органи, системи, стадії хвороб, за тривалістю етіопатогенетичного впливу ліків. Наприклад, клінічна систематизація фармакологічної групи антагоністів кальцію в загальній медичній класифікації антигіпертензивних засобів за пропозицією Всесвітньої організації охорони здоров'я (1987 р.) пропонує дві групи [2]:

1. Препарати, які переважно впливають на міоцити серця, коронарні артерії та нейроспеціалізовані клітини провідної системи серця (верапаміл, дилтіазем, тіапаміл).
2. Препарати, що впливають на гладком'язові клітини судин:
 - периферичних артерій (індапамід, ніфедипін, фелодипін, лідофлазин);
 - церебральних судин (цинаризин).

Таким чином, вивчення студентами базової фармакології є обов'язковим етапом, фундаментом для подальшої більш практичної медичної спеціалізації в навчальному курсі клінічної фармакології. Розподіл кількості навчальних годин протягом року базової фармакології (210 год для студентів медичного факультету і 180 год для студентів стоматологічного факультету) і в 5-денному циклі клінічної фармакології (по 45 год для студентів обох факультетів) указує на етапність і обов'язкову таку черговість у вивченні цих дисциплін і дасть очікуваний ефект інформаційно-фармакологічного балансу в системі навчання. Ця єдність і черговість у вивченні фармакологічних дисциплін забезпечить засвоєння студентами глибоких знань з основ фармакології на молодших курсах навчання для прояву високої майстерності для «шліфування» цих знань, як алмазів, у циклі клінічної фармакології [1]. Це забезпечить вигідний і ефективний баланс у фармакологічній освіті майбутніх лікарів і гарантує якість їхнього навчання й дій у лікувальні пацієнтів.

Список використаної літератури

1. Коваленко В. М., Кожухов С.М. Клінічна фармакологія як наука: роль в сучасній медицині //Український кардіологічний журнал. 2017. № 1.С. 11–15. URL: <http://ucardioj.com.ua/index.php/UJC/article/view/83>.
2. Кузьміна О.А. Клінічна фармакологія, фармакокінетика антагоністів кальцію та їх застосування в сучасній медицині / Міжнародний медичний журнал. 2006. № 1. С.117–121.
3. URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/53118/24-KUZMINA.pdf?sequence=1>
4. Кравков Василий Павлович - Страница 1 – ЛитМир. URL: <https://www.litmir.me/br/?b=249940>
5. Островська Г.Ю. Видавнича діяльність як фактор підвищення якості викладання фармакології / Островська Г.Ю., Петрова Т.А., Луценко Р.В., Капустянська А.А., Моїсєєва Н.В., Власова О.В., Колот Е.Г. // Матеріали навчально-наукової конференції з міжнародною участю «Реалії, проблеми та перспективи вищої медичної освіти», 25 березня 2021р. – Полтава, 2021. – С.198 – 200.
6. Скакун М. П., Посохова К. А. Основи фармакології з рецептурою: підруч. для студ. вищих мед. навч. закл. I–II рівнів акредитації МОЗ України. 3-е вид. Тернопіль: ТДМУ, 2019. 608 с.
7. Фармакологія: підручник для студ.мед.ф-тів / за ред. проф. І.С. Чекмана. Вид.4-те. Вінниця: Нова Книга, 2017. 784 с.
8. Фармацевтична енциклопедія / Голова ред. ради В.П. Черних. 2-ге вид., перероб. і доповн. К.: МОПІОН, 2010. 1632 с.

ВПЛИВ ПСИХІЧНОГО НАВАНТАЖЕННЯ НА ЗДОРОВ'Я ЛЮДИНИ

**Шарлай Н.М., Соколенко В.М., Міщенко І.В., Федотенкова Н.М., Весніна Л.Е.,
Юдіна К.Є., Журавльова А.О.**

Полтавський державний медичний університет

Охарактеризовано аспекти здоров'я як якісної цінності людини й суспільства і складних взаємозв'язків між чинниками навколишнього середовища та здоров'ям людей, що стало важливим завданням сьогодення.

Ключові слова: здоров'я, стрес, життєдіяльність людини, суспільство, адаптація.

The article describes aspects of health as a qualitative value of a person and society, and complex relationships between environmental factors and human health, which is an important task of today.

Keywords: health, stress, human life, society, adaptation.

Здоров'я людей належить до числа і локальних, і глобальних проблем, тобто тих, що мають життєво важливе значення для кожної людини, кожної держави і всього людства в цілому.

Відповідно до формулювання Всесвітньої організації охорони здоров'я людське здоров'я – це не просто відсутність хвороби, а стан повного фізичного, духовного й соціального благополуччя. У світлі цього формулювання людина є автором власного здоров'я, а в справі для його збереження вона виконує основну роль, що

визначається зрілою самосвідомістю індивіда й повагою до свого ества.

Людина при взаємодії з навколишнім середовищем реагує індивідуально за допомогою фізіологічних реакцій.

Відповідно до загальних соматичних властивостей фізіологічного пристосування організм може адаптуватися або виробити імунітет до найрізноманітніших зовнішніх факторів. Усі люди здатні проявляти необхідну пластичність реакцій у відповідь на зміни зовнішніх умов [1]. Адаптація допомагає підтримувати стійким внутрішнє середовище організму, коли параметри деяких факторів навколишнього середовища виходять за межі оптимальних.

Адаптація залежить від сили дії факторів навколишнього середовища й індивідуальної реактивності організму. Критерієм ступеня адаптації є збереження гомеостазу незалежно від тривалості дії фактора, до якого сформувалася адаптація. В умовах захворювання настає компенсація – боротьба організму за гомеостаз, коли включаються додаткові захисні механізми, які протидіють виникненню і прогресуванню патологічного процесу. Якщо надходять сигнали про велику небезпеку і включених механізмів не вистає, виникає картина стресових захворювань, характерних для нашої цивілізації.

Індивідуальне пристосування до нових умов існування відбувається за рахунок зміни обміну речовин (метаболізм), збереження сталості внутрішнього середовища організму (гомеостаз); імунітету, тобто несприйнятливості організму до інфекційних і неінфекційних агентів і речовин, які потрапляють у організм іззовні чи утворюються в організмі під впливом тих чи інших чинників; регенерації, тобто відновлення структури ушкоджених органів чи тканин організму (загоєння ран і т. ін.); адаптивних безумовних і умовно-рефлекторних реакцій (адаптивна поведінка).

В організмі людини утворюється динамічний стереотип зі збереженням гомеостазу здорової людини, який виробився в процесі еволюційного розвитку в умовах навколишнього середовища [2]. Здоров'я людини, забезпечення її гомеостазу може зберігатися і при деяких змінах параметрів, факторів навколишнього середовища. Такий вплив викликає в організмі людини відповідні біологічні зміни, але завдяки процесам адаптації (пристосування) у здорової людини фактори навколишнього середовища до певних меж дозволяють зберігати здоров'я.

Доти, доки організм спроможний за допомогою адаптаційних механізмів і реакцій забезпечити стабільність внутрішнього середовища при зміні зовнішнього середовища, він перебуває в стані, який можна оцінити як здоров'я. Якщо ж організм потрапляє в умови, коли інтенсивність впливу факторів зовнішнього середовища переважає можливості його адаптації, настає стан, протилежний здоров'ю, тобто хвороба, патологія.

Протягом багатовікової історії людства на різних етапах розвитку суспільства вивчення проблем здоров'я завжди привертало пильну увагу. Представники різних наук і фахів робили спроби проникнути в таємниці феномена здоров'я, визначити його сутність, аби навчитися вміло керувати ним, економно використовувати здоров'я протягом усього життя і знаходити засоби для його збереження.

Вивчення різних аспектів здоров'я як якісної цінності людини й суспільства, складних взаємозв'язків між чинниками навколишнього середовища і здоров'ям людей є важливим завданням дисципліни "Безпека життєдіяльності".

Здоров'я людей належить до числа і локальних, і глобальних проблем, тобто тих, що мають життєво важливе значення для кожної людини, кожної держави і всього людства в цілому.

Уявлення про здоров'я людини завжди було динамічним, розвивалося паралельно з розвитком цивілізації, науки, зокрема знань про природу людини. Змінювалися також погляди на співвідношення таких понять як здоров'я і хвороба. Труднощі пошуку найбільш адекватних дефініцій зазвичай були пов'язані з необхідністю розв'язання конкретних наукових, практичних чи соціальних завдань. Життєдіяльність людини як складної живої системи забезпечується на різних, але взаємозалежних між собою рівнях функціонування. У цілому виділяють три досить специфічні рівні життєдіяльності: біологічний, психологічний і соціальний [1].

Переважає більшість людей у сучасному суспільстві перебуває під впливом стресу, тому що в інформаційну епоху, в якій ми живемо, посилюється психічна діяльність людей. На нас постійно тиснуть – на роботі, удома, стан у сфері безпеки й економіки, і навіть погода. Постійні удари призводять до втоми, песимізму, паніки, роздратування, безперервного очікування неприємностей і відсутності задоволеності. Стан постійного тиску позбавляє людину задоволення від життя. Так і виникає проблема емоційного стресу й перенапруження фізіологічних систем організму під дією емоційних чинників.

Сучасна людина зазнає дії багатьох факторів ризику, що шкідливо впливають на стан її нервової та серцево-судинної систем, знижують опірність організму. При цьому виникає стресова реакція організму. Так, наприклад, психічна травма внаслідок конфлікту виводить людину з нормального психічного стану, що може призвести до суттєвих змін у виконанні професійних функцій і загального функціонального стану: стрес, втома, перевтома.

Стрес – це сукупність загальних неспецифічних біохімічних, фізіологічних і психологічних реакцій організму внаслідок дії надзвичайних подразників різної природи й характеру, які викликають порушення функцій органів. У перекладі з англійської "стрес" означає "напруга", тобто відповідь організму на поставлену перед ним проблему.

Це захисна реакція організму на зовнішні надзвичайні подразники й ситуації, тривалі негативні емоції. Він супроводжується підвищенням серцебиття, виснаженням і зривом адаптаційних та імунних систем організму й іншими змінами. До певної межі стрес сприяє вирішенню людиною певних завищених завдань і навантажень. Однак у разі перевищення цієї межі в організмі людини виникають порушення механізмів саморегуляції, відбувається погіршення трудової діяльності, виникають зриви, які призводять до небезпечних ситуацій. У стресових ситуаціях різко підвищується вміст адреналіну в крові, посилюється робота серця, звужуються кровоносні судини, підвищується температура тіла й рівень глюкози в крові. Унаслідок цього в організмі виникають фізіологічні порушення, розлади нервової, серцево-судинної систем та ін. До цих розладів належать нервовість, роздратованість, тривога, агресивність, втома, загострення хворобливих станів [2].

Тривала стресова ситуація призводить до багатьох психосоматичних хвороб: психозів, неврозів, хвороб мозку, серцево-судинних хвороб, інфаркту, гіпертонічної хвороби, шлунково-кишкових хвороб, зниження імунітету, онкологічних хвороб, а також розвитку алкоголізму, наркоманії, суїциду.

Одним з основних завдань психології здоров'я є розробка способів мотивації людини до збереження і зміцнення свого здоров'я. У цьому зв'язку становлять інтерес такі фактори мотивації здорового способу життя: знання того, які форми поведінки сприяють нашому благополуччю й чому; позитивне ставлення до життя, погляд

на життя, як на свято; розвинуте почуття самоповаги, усвідомлення того, що ти гідний насолоджуватися всім найкращим, що може запропонувати життя. Практичне завдання психології здоров'я – створення простих і доступних для самостійного застосування тестів із дослідження здоров'я і початкових стадій захворювання із метою формування різноманітних профілактичних програм.

Отже, якщо людина навчиться усвідомлювати й контролювати свою поведінку, емоції, думки, то вона зможе навчитися зберігати оптимальну вагу, гармонізувати відносини, рятуватися від звичок, які заважають повноцінно жити. Через пізнання й поліпшення психологічного складника здоров'я ми маємо шанс зміцнювати й удосконалювати саму людину та її здоров'я. Розширення рамок свідомості неминуче приводить до розуміння людиною її здібностей і можливостей, що може спонукати жити настільки повно, наскільки динамічним буде процес усвідомлення реалізації свого потенціалу.

Список використаної літератури

1. Боришевський М.Й. Духовні цінності в становленні особистості - громадянина / Боришевський М.Й. // Педагогіка і психологія. – 1997. – №1. – С. 144-150.
2. Коцан І.Я., Ложкін Г.В., Мушкевич М. І. Психологія здоров'я людини: [за ред. І. Я. Коцана]. – Луцьк : РВВ —Вежа ІІ Волин. нац. ун-ту імені Лесі Українки, 2011. – 316 с.
3. Лісова О.С. Психологія здоров'я: навчально-методичний посібник О.С. Лісова. –Чернівці, 2001.

ЗАСТОСУВАННЯ РІЗНИХ ВИДІВ НАВЧАННЯ ЗА НОВИМИ СТАНДАРТАМИ – ІНТЕГРАЦІЯ В МІЖНАРОДНИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР

Шевченко В.К., Мельник В.Л., Костиренко О.П., Силенко Ю.І.

Полтавський державний медичний університет

В умовах воєнного стану найбільш оптимальна й безпечна організація освітнього процесу для лікарів-інтернів – дистанційна або змішана форма навчання. Вона охоплює важливі елементи самоосвіти, симуляційних тренінгів, елементів дистанційного навчання з урахуванням комп'ютерних технологій для засвоєння необхідних теоретичних і практичних знань.

Ключові слова: комп'ютерні технології, самоосвіта, симуляційний тренінг, дистанційне навчання, лікар-інтерн.

In modern conditions of martial law, the most optimal and safe organization of the educational process for intern doctors is a distance or mixed form of education. It includes important elements of self-education, simulation training, elements of distance learning taking into account computer technologies to acquire the necessary theoretical and practical knowledge.

Keywords: computer technologies, self-education, simulation training, distance learning, intern doctor, student of education.

Зміни, що відбуваються в суспільстві (пандемія Covid-19, період воєнного стану), вимагають від фахівців і професійних, і загальних компетентностей, зокрема здатності навчатися, критично й системно мислити, програмувати, працювати в умовах невизначеності, креативності, міжгалузевої комунікації. Світовими трендами майбутнього стали міждисциплінарність освітніх і дослідницьких програм, свобода вибору й формування індивідуальних освітніх напрямів.

Вища освіта України – конкурентноспроможна й соціально відповідальна, має високу довіру в суспільстві, формує фаховий і науково-освітній потенціал шляхом реалізації якісних освітніх програм. Вона інтегрована в європейський освітній і дослідницький простори, демонструє динамічний розвиток інституцій і академічних спільнот на принципах університетської автономії та доброчесності.

Основна увага приділяється визначенню чітких критеріїв запровадження структурованих систем забезпечення якості освіти.

Спеціальність лікаря-стоматолога вимагає глибоких і різнобічних професійних знань, умінь, навичок, які стануть основою професійної діяльності. Щоб досягти поставленої мети в опануванні професійних навичок, лікар-інтерн має бути вмотивованим, сприймати інформацію не тільки на практичних заняттях і симуляційних тренінгах, під час лекцій, семінарів, а й навчаючись самостійно. Розрізняють такі форми самостійної роботи лікаря-стоматолога: спеціальна професійна, теоретична і практична підготовка; підвищення кваліфікації, індивідуальна самоосвіта за допомогою засобів масової інформації; робота з навчальною, науковою літературою в бібліотеках; використання інтернет-ресурсу; відвідування спеціалізованих стоматологічних виставок, семінарів, майстер-класів, науково-практичних конференцій, симпозіумів [2]. Проведення самостійних наукових досліджень, розбір клінічних випадків, спілкування з провідними фахівцями в галузі стоматології й науковцями, аналіз передового наукового і практичного досвіду в медицині та стоматологічній практиці. Самоосвіта лікаря починається з визначення потреб і можливих проблем у засвоєнні навчального матеріалу.

Симуляційна форма навчання в спеціальному штучно створеному імітованому середовищі з використанням манекенів або статистів дозволяє сформувати в лікаря алгоритм дій. Головні ознаки такого навчання — це можливість моделювання об'єкта в певній ситуації, відпрацювання конкретних практичних навичок із використанням сучасної апаратури без завдання шкоди здоров'ю людини, відпрацювання командної роботи в імітованій конкретній ситуації [2].

Результати проведеного аналізу проблем і переваг системи вищої освіти країни разом з узагальненням напрямів розвитку вищої освіти і пріоритетів Європейського простору дали змогу розглядати її як ключовий механізм формування високоосвічених людей. Вона є фактором не лише економічної, політичної, соціальної, когнітивно-

ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ТЕХНІКА «FLIPPED CLASSROOM» У ЗАКЛАДІ ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ: ПОТЕНЦІАЛ І ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ <i>Ткаченко П.І., Резвіна К.Ю., Лохматова Н.М., Білоконь С.О., Доленко О.Б., Попело Ю.В., Дубровіна О.В.</i>	252
ОСОБЛИВОСТІ НАВЧАННЯ В МЕДИЧНИХ ВИШАХ ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ <i>Тончева К.Д., Король Д.М., Тончев М.Д., Боряк Х.Р., Водоріз Я.Ю.</i>	254
ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАТИВНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ В ПРОЦЕСІ РОЗКРИТТЯ СТУДЕНТІВ-МЕДИКІВ ЯК ОСОБИСТОСТЕЙ <i>Третяк Н.Г., Криворучко І.Г., Лиманець Т.В., Третяк І.М., Драбовська І.А., Пілат І.О., Пушко О.О.</i>	256
УДОСКОНАЛЕННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ СІМЕЙНИХ ЛІКАРІВ <i>Трибрат Т.А., Шуть С.В., Чекаліна Н.І., Боряк В.П.</i>	259
ІНТЕГРАЦІЯ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ КАФЕДРИ ОРТОДОНТІЇ В МІЖНАРОДНИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР <i>Трофименко М. В., Ляховська А. В., Воронкова Г. В., Білоус А. М.</i>	261
ДЕРИВАЦІЙНІ ОРІЄНТИРИ В ОПАНУВАННІ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ З ПОЗИЦІЙ ТЕКСТОЦЕНТРИЗМУ <i>Тукова Т.В.</i>	262
STEM-ОСВІТА І ПРОГРЕС-ТЕСТИ (PTS) <i>Харченко Н.В.</i>	264
ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ-МЕДИКІВ У РЕАЛІЯХ ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ <i>Хміль О.В., Каськова Л.Ф., Хміль Д.О., Новікова С.Ч., Янко Н.В.</i>	266
ТРАНСФОРМАЦІЯ ПРИНЦИПІВ І ОРГАНІЗАЦІЇ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ <i>Цветкова Н.В., Писаренко О.А., Соколовська В.М., Шиян Є.Г., Давиденко Г.М.</i>	267
ДОСВІД ВИКОРИСТАННЯ АКТИВНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ ПРИ ВИВЧЕННІ ПЕДІАТРИЧНИХ ДИСЦИПЛІН <i>Цвіренко С.М., Похилько В.І., Чернявська Ю.І., Жук Л.А., Соловійова Г.О.</i>	269
МЕДИЧНА ОСВІТА ЗА НОВИМИ СТАНДАРТАМИ: ЗМІНИ З УРАХУВАННЯМ СУЧАСНИХ РЕАЛІЙ <i>Циганенко І.В., Рустамян С.Т., Мохначов О.В.</i>	271
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ НА КАФЕДРІ ХІРУРГІЇ №3 ДЛЯ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ МІЖНАРОДНОГО ФАКУЛЬТЕТУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ <i>Челішвілі А.Л., Малік С.В., Панасенко С.І., Пелипенко О.В., Драбовський В.С., Осіпов О.С., Безручко М.В., Рибалка Я.В., Подлєсний В.І., Котовий О.В., Кербаж Н.Р., Павленко С.М.</i>	274
ОСОБЛИВОСТІ ВИКЛАДАННЯ СУДОВОЇ МЕДИЦИНИ ЯК ВИБІРКОВОГО КОМПОНЕНТА <i>Черняк В.В., Старченко І.І., Дев'яткін О.Є., Ройко Н.В., Филенко Б.М.</i>	275
ВИКЛАДАННЯ ЗАГАЛЬНОЇ ХІРУРГІЇ СТУДЕНТАМ-ІНОЗЕМЦЯМ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ <i>Чорна І.О., Лігоненко О.В., Ярошенко Р.А., Зубаха А.Б., Стороженко О.В.</i>	277
ПРИНЦИПИ ЕТАПНОСТІ У ВИВЧЕННІ ФАРМАКОЛОГІЇ ТА КЛІНІЧНОЇ ФАРМАКОЛОГІЇ <i>Шакіна Е.Г., Моїсєєва Н.В., Чечотіна С.Ю., Островська Г.Ю., Власова О.В., Луценко Р.В.</i>	278
ВПЛИВ ПСИХІЧНОГО НАВАНТАЖЕННЯ НА ЗДОРОВ'Я ЛЮДИНИ <i>Шарлай Н.М., Соколенко В.М., Міщенко І.В., Федотенкова Н.М., Весніна Л.Е., Юдіна К.Є., Журавльова А.О.</i>	280
ЗАСТОСУВАННЯ РІЗНИХ ВИДІВ НАВЧАННЯ ЗА НОВИМИ СТАНДАРТАМИ – ІНТЕГРАЦІЯ В МІЖНАРОДНИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР <i>Шевченко В.К., Мельник В.Л., Костиренко О.П., Силенко Ю.І.</i>	282
ЕЛЕМЕНТИ ДИСТАНЦІЙНОЇ ОСВІТИ ЯК ІННОВАЦІЙНА ФОРМА НАВЧАННЯ У ВИЩІЙ ШКОЛІ <i>Шевченко О.М.</i>	284
ПОТЕНЦІЙНІ МОЖЛИВОСТІ Й ПЕРЕВАГИ ВИКОРИСТАННЯ GOOGLE CLASSROOM ПІД ЧАС ПОВІТРЯНИХ ТРИВОГ НА КАФЕДРІ ГІСТОЛОГІЇ, ЦИТОЛОГІЇ ТА ЕМБРІОЛОГІЇ <i>Шепітько В.І., Вільхова О.В., Борута Н.В., Стецук Є.В., Лисаченко О.Д., Скотаренко Т.А., Рудь М.В.</i>	286
ПЕРСПЕКТИВИ ВИКОРИСТАННЯ ВІРТУАЛЬНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У МЕДИЧНІЙ ОСВІТІ В ЕПОХУ СТІМКОГО РОЗВИТКУ ТЕХНОЛОГІЧНИХ НАУК <i>Шешукова О.В., Мосієнко А. С., Поліщук Т.В., Труфанова В. П., Максименко А.І., Казакова К.С., Бауман С.С.</i>	287
КОМПЕТЕНТІСНИЙ ПІДХІД У ПІДГОТОВЦІ СІМЕЙНОГО ЛІКАРЯ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ <i>Шуть С.В., Казаков Ю.М., Трибрат Т.А., Боряк В.П.</i>	289
ФОРМУВАННЯ ЗАГАЛЬНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ СПЕЦІАЛЬНОСТІ "СТОМАТОЛОГІЯ" ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ ОСВІТНЬОГО КОМПОНЕНТА "ФІЗІОЛОГІЯ" <i>Юдіна К.Є., Міщенко І.В., Коковська О.В., Шарлай Н.М., Соколенко В.М.</i>	290